15/10/2020

18η ε-πέ-τειος Ε-πα-να-κο-μι-δής της Τι-μί-ας Κά-ρας της Α-γί-ας Ει-ρή-νης στον Ι. Να-ό Ρι-γα-νο-κά-μπου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

«Οι μνή-μες των πε-ρισ-σο-τέ-ρων πι-στών το περασμένο Σαβ-βα-το-κύ-ρια-κο γύ-ρι-σαν δε-καοκτώ χρό-νια πριν, ό-ταν το α-πό-γευ-μα της 5ης Ο-κτω-βρί-ου 2002 οι κα-μπά-νες των Ιε-ρών Να-ών κα-τά μή-κος της δια-δρο-μής η-χού-σαν και το Ιε-ρό Λεί-ψα-νο διέ-σχι-ζε την πό-λη των Πα-τρών, συ-νο-δευό-με-νο α-πό ο-μά-δα πε-ρι-πο-λι-κών και πο-μπή αυ-το-κι-νή-των», **αναφέρει η δημοσίευση της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών για την 18η επέτειο της επανακομιδής της Τιμίας Κάρας της Αγίας Ειρήνης στον Ιερό Ναό Ριγανοκάμπου στην Πάτρα.**

«Ε-κεί-νο το ευ-λο-γη-μέ-νο α-πό-γευ-μα, η ε-πί-ση-μη υ-πο-δο-χή πραγ-μα-το-ποι-ή-θη-κε στην πε-ριο-χή «Σύ-νο-ρα» της Ά-νω Πό-λε-ως με ε-πί-ση-μη Δο-ξο-λο-γί-α, αλ-λά και προ-σφω-νή-σεις α-πό τον μα-κα-ρι-στό Μη-τρο-πο-λί-τη πρώ-ην Πα-τρών κυ-ρό Νι-κό-δη-μο, τον τ. Δή-μαρ-χο Πα-τρέ-ων κ. Ευάγ-γε-λο Φλω-ρά-το και τον Κα-θο-λι-κό ε-πί-σκο-πο του Chambery ο ο-ποί-ος ή-το ο ε-πι-κε-φα-λής πε-ντα-με-λούς συ-νο-δευ-τι-κής ε-πι-τρο-πής των Λα-τί-νων.

Α-νή-με-ρα της εορτής -τε-λέ-σθηκε Αρ-χιε-ρα-τι-κή Θεί-α Λει-τουρ-γί-α, προ-ε-ξάρ-χο-ντος του Σε-βα-σμιω-τά-του Μη-τρο-πο-λί-του Πα-τρών κ. Χρυ-σο-στό-μου, ο ο-ποί-ος κή-ρυ-ξε και τον Θεί-ο Λό-γο.

Μαζί του συλ-λει-τούρ-γη-σαν: οι Πα-νο-σιο-λο-γιώ-τα-τοι Αρ-χι-μαν-δρί-τες π. Νε-κτά-ριος Κω-τσά-κης, π. Χρι-στό-δου-λος Ζώ-ης, ο Πρω-το-πρε-σβύ-τε-ρος π. Νι-κό-λα-ος Γουρ-δού-πης, οι εφημέριοι του Ναού Αρχιμανδρίτης π. Ειρηναίος Σωτηρόπουλος, ο Πρωτ. π. Ιωάννης Κολώνης, και οι Διά-κο-νοι Σε-ρα-φείμ Αρ-γυ-ρό-που-λος και Ιω-άν-νης Τσε-ντού-ρος.

Η ομιλία του Σε-βα-σμιω-τά-του πε-ριε-λάμ-βα-νε τρεις ε-νό-τη-τες. Στην πρώ-τη α-να-φέρ-θηκε στην Ευαγ-γε-λι-κή πε-ρι-κο-πή της η-μέ-ρας, α-να-λύ-ο-ντας το χω-ρί-ο, «έ-σε-σθε υ-ιοί του Θε-ού του υ-ψί-στου».

Εί-πε με-τα-ξύ άλ-λων ό-τι ο σκο-πός της ζω-ής μας εί-ναι να γί-νου-με υ-ιοί του Θε-ού, να πε-ρά-σου-με δη-λα-δή α-πό το κατ΄ ει-κό-να στο καθ΄ ο-μοί-ω-σιν.

Για να φθά-σου-με σε αυ-τό τοση-μεί-ο και να οι-κειω-θού-με την Χά-ρη του Θε-ού α-παι-τού-νται τρί-α σκα-λο-πά-τια, ό-πως ο Ά-γιος Θε-ός.

Το πρώ-το σκα-λο-πά-τι εί-ναι ο λό-γος του Κυ-ρί-ου μας «κα-θώς θέ-λε-τε ί-να ποιώ-σιν υ-μίν οι άν-θρω-ποι, και ει α-γα-πά-τε τους α-γα-πώ-ντας υ-μάς…». Δηλ. ό-πως θέ-λε-τε να συ-μπε-ρι-φέ-ρο-νται οι άν-θρω-ποι σε ε-σάς, να συ-μπε-ρι-φέ-ρε-σθε και ε-σείς σε αυ-τούς.

Το δεύ-τε-ρο σκα-λο-πά-τι: «Πλην α-γα-πά-τε τους ε-χθρούς υ-μών». Αυ-τός ο λό-γος εί-ναι α-κό-μη ποιο βα-θύς, ό-τι θέ-λε-τε να μην σας κά-νουν, να μην το κά-νε-τε. Α-γα-πά-τε α-κό-μη και τους ε-χθρούς υ-μών. Ε-δώ εί-ναι το με-γα-λεί-ο της δι-δα-σκα-λί-ας του Κυ-ρί-ου η-μών Ι-η-σού Χρι-στού. Η α-γά-πη δεν εί-ναι α-πλώς μια λέ-ξη, εί-ναι η κι-νη-τή-ρια δύ-να-μης της σχέ-σε-ως του Θε-ού με τον άν-θρω-πο και του αν-θρώ-που με τον συ-νάν-θρω-πο. Πριν έλ-θει ο Χρι-στός στην γη, η λέ-ξη αυ-τή ή-ταν ά-γνω-στη. Και οι αρ-χαί-οι Έλ-λη-νες φι-λό-σο-φοι που εί-χαν φθά-σει σε με-γά-λα μέ-τρα δεν την γνώ-ρι-ζαν. Δύ-ο λέ-ξεις

χρη-σι-μο-ποιού-σαν: Φι-λί-α και Φι-λό-της. Η λέ-ξη α-γά-πη α-κού-στη-κε για πρώ-τη φο-ρά α-πό τον Κύ-ριον η-μών Ι-η-σού Χρι-στόν. Διό-τι ό-πως λέ-γει ο Ευαγ-γε-λι-στής της α-γά-πης, ο Θεί-ος Ιω-άν-νης, ο Θε-ός δεν έ-χει α-πλώς α-γά-πη, αλ-λά ο Θε-ός α-γά-πη ε-στί. Το ό-νο-μα του Θε-ού εί-ναι α-γά-πη, λέ-γει ο Ά-γιος Ιω-άν-νης ο Θε-ο-λό-γος.

Το τρί-το σκα-λο-πά-τι: «Γί-νε-σθε ουν οι-κτίρ-μο-νες κα-θώς και ο Πα-τήρ υ-μών Οι-κτίρ-μων ε-στί ο εν τοις ου-ρα-νοίς». Τα ε-λέ-η και οι οι-κτιρ-μοί του Κυ-ρί-ου λέ-με. Τί εί-ναι το έ-λε-ος; Έ-λε-ος εί-ναι λέ-ει ο Ά-γιος Ιω-άν-νης ο Χρυ-σό-στο-μος και ο Α-γιος Γρη-γό-ριος ο Πα-λα-μάς, η ε-πί-τα-σις της α-γά-πης. Δη-λα-δή η πα-ρα-τε-τα-μέ-νη α-γά-πη μέ-χρι να κλεί-σω-με τα μά-τια μας σε αυ-τόν τον κό-σμο. Πρέ-πει να α-γα-πά-με και μά-λι-στα θυ-σια-στι-κά. Για-τί η α-γά-πη υ-πα-γο-ρεύ-ει την θυ-σί-α, ό-πως ο Κύ-ριός μας θυ-σιά-στη-κε για ε-μάς. Οι-κτιρ-μοί σύμ-φω-να με τον ιε-ρό Χρυ-σό-στο-μο, εί-ναι η ευ-σπλα-χνί-α που πρέ-πει να δεί-χνου-με προς τους αν-θρώ-πους, σε κά-θε άν-θρω-πο.

Η δεύ-τε-ρη ε-νό-τη-τα της ο-μι-λί-ας του Σε-βα-σμιω-τά-του εί-χε να κά-νει με το ι-στο-ρι-κό Ε-πα-να-κο-μι-δής της Ιε-ράς Κά-ρας της Α-γί-ας Ει-ρή-νης α-πό την Δύ-ση με-τά α-πό 771 έ-τη και τους συ-νο-δοι-πό-ρους τού προ-κα-τό-χου του, μα-κα-ρι-στού Μη-τρο-πο-λί-του πρώ-ην Πα-τρών κυ-ρού Νι-κο-δή-μου, **σε αυ-τή την προ-σπά-θεια ό-πως του τό-τε δη-μάρ-χου Πα-τρέ-ων κ. Ευάγ-γε-λου Φλω-ρά-του, των α-ει-μνή-στων συ-μπο-λι-τών μας Ιω-άν-νου Μου-τού-ση, Χρί-στου Χρι-στό-που-λου κ.α. που ε-μνη-μό-νευ-σε τα ο-νό-μα-τά τους ο Αρ-χιε-ρεύς στην Με-γά-λη Εί-σο-δο και στην Ιε-ρά Πρό-θε-ση**.

Λό-γους α-γα-θούς α-πη-ύ-θυ-νε και για τον α-οί-δι-μο Ιε-ρέ-α π. Δη-μή-τριο Α-θα-να-σό-που-λο που ή-το πρω-τερ-γά-της α-νε-γέρ-σε-ως του Να-ού, α-φού, τό-τε ή-το πα-ρεκ-κλή-σιο της ε-νο-ρί-ας του Α-γί-ου Αν-δρέ-ου Ε-γλυ-κά-δος και ο π. Δη-μή-τριος, προ-ϊ-στά-με-νος.

Και η τρί-τη ε-νό-τη-τα ή-το α-φιε-ρω-μέ-νη στο α-ξιο-ζή-λευ-το – ό-πως χα-ρα-κτή-ρι-σε – πνευ-μα-τι-κό και κοι-νω-νι-κό έρ-γο που ε-πι-τε-λεί-ται α-πό τον π. Ει-ρη-ναί-ο, τον π. Ιω-άν-νη και τους συ-νερ-γά-τες τους. Ε-ξή-ρε δε, την σπου-δαί-α ερ-γα-σί-α που ε-πι-τε-λεί-ται στον το-μέ-α της νε-ό-τη-τος, το-νί-ζο-ντας, ό-τι εί-ναι ε-πι-τα-κτι-κή α-νά-γκη να ερ-γα-ζό-με-θα σή-με-ρα με τους νέ-ους για να μην κα-τα-ντή-σου-με έ-να πνευ-μα-τι-κό γη-ρο-κο-μεί-ο.

Σε αυ-τό δε το ση-μεί-ο ε-παί-νε-σε την πλειά-δα των νέ-ων γό-νε-ων που συμ-με-τεί-χαν στην Θεί-α Λει-τουρ-γί-α και που προ-σήλ-θαν να κοι-νω-νή-σουν τα τέ-κνα τους, το Σώ-μα και το Αί-μα Χρι-στού.